

taller de traducció

del gallec i del portuguès

< UB ESTUDIS GALLECS I PORTUGUESOS >
< ÍNDEX >
< INFORMACIÓ >

Fran Alonso

[Vigo, 1963—]

Balada solitària

Jo, Individu,

em sento sol; un. Em sento sols un.

I sóc un. Un, avorrit.

Aclaparat, avui, com ahir, com demà.

No sé quant de temps porto aquí, aferrat a aquest silenci exasperant, davant del televisor emmudit, veient les seves imatges monòtones. Dies. Setmanes. Potser anys.

No sé quin dia és avui, ni té importància per a mi.

En la seva contradicció, disfressat, el temps és un assassí estàtic, un mentidor, un fingidor que enganya.

Jo no em bellugo.

Ell sí, amb la seva imperceptible busca enverinada, amb el seu tedi, que em devora.

Constantment, escolto el soroll de les portes. Individus que pugen i baixen, vénen i van dels seus habitatges.

També sento els fills dels veïns, cridant, o colpejant la pilota contra la paret.

Un dia i un altre dia, fins que els veïns muden de casa i vénen d'altres, distints però iguals.

Mentre jo segueixo aquí, un, sentint els sorolls de les ombres.

Prenc el telèfon. No sé a qui trucar. Dubto. Per fi, truco a algú. Parlo, però m'adono que no hi ha ningú que m'escolti a l'altra banda del fil.

Davant del meu ordinador, a internet, apareixen els mateixos cossos avorrits de dones despallades que m'omplen de rutina i m'impulsen a enviar-me un mail a mi mateix. A l'ombra que em segueix, de mi.

El televisor gairebé sempre mira cap a mi, mut. Fa anys que vaig decidir treure-hi la parla. Tinc prou amb enverinar-me amb les seves imatges corruptes.

A vegades faig sorolls per escoltar-me.

Segueixo viu.

Segueixo viu.

Ara és de nit. La foscor m'assetja. Sento l'ombra voraç del televisor apagat. Ningú no l'escolta. L'engego per trencar el meu setge, aquest aïllament.

Escolto els esbufecs dels veïns de sobre, lliurats al cos. I les seves veus distorsionades. El d'ella és un xiscler intens i prolongat, ardent. El d'ell és ronc i breu. Brevíssim.

Em masturbo.

M'endormisco. M'espavilo. Torno a endormiscar-me.

No sé quina hora és. Obro els ulls i fixo la mirada en la foscor uniforme del sostre negre.

No penso. Tinc la ment en blanc. No hi veig res. Ara no se sent cap soroll.

Silenci

buit de mi.

La primera llum de l'alba es filtra a través de les esclatxes de les persianes.

Fico un grapat de píndoles en un got amb aigua. Són alegres, de colors plàstics. Estan dissenyades acuradament. Les engoleixo.

Després, entro a la banyera, tèbia. Vull sentir l'escalfor de l'aigua, càlida, amorosa.

No vull posposar més la meva cita amb el temps deturat. I em dispenso a esperar el no-res.

Sol; un Individu. Jo.

Extret del llibre:

Balada solitària. Porto: Edições Éterogémeas, 2004

< WEB DE L'AUTOR >

Per a citar la traducció:

Alonso, Fran. "Balada solitària". *Taller de traducció del gallec i del portuguès*. Traducció de Fina Iglesias. Barcelona: Filologies Gallega i Portuguesa – Universitat de Barcelona, 2007. <url>

Creat per UB Estudis Gallecs i Portuguesos sota llicència Creative Commons Reconeixement no comercial

